

Arrest

nr. 64 023 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen X, X, X en X op 6 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. L.M.(...) te Marokko.

Ten aanzien van dhr. L.M.(...) wordt op 20 juni 1996 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Naar aanleiding van deze controle krijgt dhr. L.M.(...) op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7, al.1, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet)).

Ten aanzien van dhr. L.M.(...) wordt op 6 oktober 1996 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Naar aanleiding van deze controle krijgt dhr. L.M.(...) op 16

november 1999 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (artikel 7, al.1, 1 van de vreemdelingenwet).

Op 25 augustus 1999 wordt de echtscheiding van verzoekster en dhr. L.M.(...) uitgesproken door een Marokkaanse rechtbank.

Op 19 november 1999 treedt dhr. L.M.(...) in het huwelijk met mevr. H.H.(...), van Belgische nationaliteit woonachtig te Kuurne.

Op 9 februari 2000 dient dhr. L.M.(...) een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Belgisch Consulaat te Casablanca in functie van zijn huwelijk met mevr. H.H.(...).

Op 17 september 2000 komt dhr. L.M. het Rijk binnen in het bezit van een nationaal paspoort met geldig visum gezinshereniging.

Op 27 september 2000 dient dhr. L.M.(...) een aanvraag in tot vestiging, in functie van mevr. H.H.(...). Hij ontvangt diezelfde dag een attest van immatriculatie, geldig tot 26 februari 2001.

Op 26 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek, in uitvoering van artikel 61, § 3, lid 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Eveneens op 26 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende voorlopige schorsing van de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging. Deze beslissing wordt op 26 oktober 2000 aan dhr. L.M. (...) ter kennis gebracht.

Op 27 februari 2001 wordt dhr. L.M.(...) ingeschreven in het bevolkingsregister en wordt hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 26 februari 2011.

Op 21 augustus 2003 wordt de echtscheiding door onderlinge toestemming uitgesproken aangaande het huwelijk van dhr. L.M.(...) en mevr. H.H.(...) door de rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Kortrijk. Op 1 oktober 2003 wordt de echtscheiding overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand.

Op 24 maart 2004 treedt dhr. L.M. opnieuw in het huwelijk met verzoekster te Marokko.

Op 24 mei 2004 dient verzoekster, vergezeld van haar twee minderjarige kinderen, een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Belgisch Consulaat te Casablanca in functie van haar huwelijk met dhr. L.M.(...). Op 1 maart 2005 wordt verzoeksters visumaanvraag goedgekeurd.

Op 24 maart 2005 ontvangt verzoekster een attest afgegeven met toepassing van artikel 26, § 1 van het vreemdelingenbesluit (bijlage 15*bis*). Hierin wordt gesteld dat verzoekster zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld om met toepassing van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet een aanvraag tot verblijf in te dienen en om haar inschrijving te verzoeken.

Op 8 april 2005 krijgt verzoekster een attest van immatriculatie.

Op 24 april 2005 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging (bijlage 19) in functie van haar echtgenoot, dhr. L.M.(...)

Op 27 februari 2006 wordt de procureur des Konings te Kortrijk op de hoogte gebracht dat er sprake zou kunnen zijn van een schijnhuwelijk tussen dhr. L.M.(...) en mevr. H.H.(...).

Op 23 maart 2006 verkrijgt verzoekster een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbepaalde duur.

Op 16 maart 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot vestiging. Op 16 augustus 2007 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 7 maart 2008 legt de echtgenoot van verzoekster, dhr. L.M. een verklaring af om de staat van Belg te verkrijgen.

Op 28 augustus 2008 wordt het huwelijk tussen dhr. L.M.(...) en mevr. H.H.(...) vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk.

Op 17 september 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een elektronische C-kaart.

Op 24 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van dhr. L.M.(...), aan hem ter kennis gebracht op 28 augustus 2010. Op 25 augustus 2010 wordt aan dhr. L.M.(...) een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat dhr. L.M.(...) tegen deze beslissingen instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), wordt bij arrest van 18 november 2010, nr. 51.248, verworpen. Op 21 december 2010 stelt verzoeker hiertegen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking van 31 januari 2011, nr. 6494, wordt dit cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

Eveneens op 24 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de vervallen verklaring van het wettig verblijf van verzoekster, evenals dat van haar minderjarige kinderen. Deze beslissing wordt op 28 augustus 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht. Het beroep dat verzoekster hiertegen instelt bij de Raad, wordt bij arrest van 11 januari 2011, nr. 54 272, gegrond bevonden. De beslissing van 24 augustus 2010 wordt vernietigd.

Op 8 maart 2011 wordt verzoekster opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

genomen op 24.02.2011 wordt aan

de genaamde Y.,N.(...), geboren te D.(...) op (...), van Marokkaanse nationaliteit, en haar minderjarige kinderen L.,I.(...) geboren te A. (...) op (...), L.,I.(...) geboren te A.(...) op (...), L.,S.(...) geboren te K.(...) op (...) en L.,Y.(...) geboren te W.(...) op (...) allen onderdaan van Marokko

het bevel gegeven om uiterlijk op 7/04/2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DEBESUSSING: (2)

Art 18 § 2 van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15 bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/ of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.

De betrokkene is gehuwd geweest met L.M.(...) van 12.12.1994 tot 19.08.1999. Drie maand na hun scheiding trouwde L(...) met de Belgische onderdane H., H.(...) op 19.11.1999. Na de echtscheiding tussen L.(...) en H.(...) op 21.08.03, trouwde de betrokkene opnieuw met L.(...) op 24.03.2004.

De betrokkene diende op 24.08.04 samen met haar minderjarige kinderen I.(...) en I.(...) een aanvraag in tot gezinshereniging met hun in het Rijk gevestigde echtgenoot / vader L., M.(...), overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het visum type D werd hen toegestaan op 22.02.05. Mevrouw verkreeg een BIVR van onbepaalde duur op 23.03.06. Als een gevolg van haar aanvraag tot machtiging tot vestiging ingediend op 16.03.2007 verkreeg ze op 17.09.08 een C kaart. Het koppel kreeg uit dit tweede huwelijk.

Het huwelijk tussen L.(...) en H.(...) werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk (referentie (...)) op (...). Uit het vonnis van de rechtbank van

eerste aanleg blijkt ook dat de betrokkene tijdens zijn huwelijk met H.(...) zeven maand in Marokko verbleven heeft zonder H.(...). Uit dit alles blijkt dat de affectieve band tussen de betrokkene en L.M.(...) niet verbroken was na hun scheiding. Hieruit blijkt dat dus niet enkel L.M.(...) gefraudeerd had door een schijnhuwelijk aan te gaan om een verblijfsrecht in België te bekomen. Mevrouw heeft immers toegestemd met en actief meegewerkt aan een carouselconstructie van scheidingen en huwelijken om, in functie van L(...), een verblijfsrecht in België te bekomen voor zichzelf en haar minderjarige kinderen. Het is duidelijk dat de Belgische overheid misleid werd door beide echtlieden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de vreemdelingenwet alsmede van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu is aan de motiveringsplicht enkel voldaan wanneer de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn; verder dient ook te blijken dat de beslissende overheid die gegevens correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen (cfr. RvSt 19.12.2001, nr. 102.085).

Bij doornamen van het bestreden bevel dient vastgesteld te worden dat verwerende partij een aantal premissen vooropstelt en daaruit bepaalde conclusie trekt, doch hierbij de regels van de logica aan haar laars lapt. Met andere woorden uit de premissen welke voorliggen kunnen de conclusies zoals deze getrokken worden door verwerende partij niet getrokken worden.

Uit hetgeen hierboven onder het eerste middel werd gesteld moge duidelijk zijn dat de heer L(...) destijds — volgens de toen heersende wettelijke regels- na zijn huwelijk met een Belgische onderdane terug ging naar het land van herkomst teneinde een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen. Uit dit verblijf in Marokko kan geenszins afgeleid worden dat er nog sprake zou zijn van een affectieve relatie tussen verzoekster en de heer L(...), en nog minder dat verzoekster een actief radertje zou zijn in de 'opgezette carouselconstructies' om een verblijfsrecht te bekomen.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verwerende partij de door haar ingeroepen rechtsregels (cfr artikel 18 § 2 vreemdelingenwet) geenszins op een correcte wijze heeft betrokken op de voorliggende feiten.

Nu dan ook onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door verwerende partij niet gedragen wordt door de vastgestelde — minstens vast te stellen feiten — en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit te worden gekomen dat de beslissing van verwerende partij geenszins een afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel schendt.

Voor zoveel als nodig wenst verzoekster hier toch te benadrukken dat met de term “afdoende” in de jurisprudentie tevens wordt bedoeld dat de motivering in rechte, en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster samen met haar vier minderjarige kinderen heeft, levensgroot is; met name dat zij hier in België, waar zij al meer dan 5 jaar wettig en ongestoord kan verblijven met het perspectief om hier zeker levenslang te zullen mogen blijven, mag verblijf houden daar waar het centrum van haar belangen ligt en daar waar haar kinderen gevestigd zijn en naar school gaan sedert meerdere jaren.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

De tegenpartij had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Er is niet afgewogen met de belangen van de schoolgaande kinderen (de kinderen leerden hier lezen en schrijven en hun enige lees-en-schrijftaal is dan ook Nederlands) ; er is niet afgewogen noch verteld waarom dat het zo lang moest duren om het huwelijk nietig te verklaren en daarna nogmaals zolang moest duren om de vestigingstoelating (een tweede maal) in te trekken; er is niet afgewogen , noch gesteld waarom er tegen de eerste beslissing geen cassatieberoep is aangesteld; er is niet afgewogen dat de echtgenoot van verzoeker hier vast werk heeft sedert meerdere jaren en dat het ganse gezinsinkomen van dat werk afhangt; er is niet afgewogen dat het gezin hier al jaren belastingen betaalt en een sociaal zekerheid heeft opgebouwd; er is niet afgewogen dat verzoekster, noch haar echtgenoot een blanco strafregister hebben;

Er is ook niet op gefundeerde wijze gemotiveerd en aangetoond dat er wel degelijk sprake is van fraude niet enkel in hoofde van de heer L.(...) doch ook in hoofde van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 18, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens geeft de bestreden beslissing ook de feitelijke overwegingen weer. Verweerder verwijst naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk waarbij het huwelijk van de echtgenoot van verzoekster, dhr. L.M.(...), en mevr. H.H. (...) wordt vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dat verzoekster heeft toegestemd actief mee te werken aan een carouselconstructie van scheidingen en huwelijken om, in functie van haar echtgenoot een verblijfsrecht voor zichzelf en haar minderjarige kinderen te bekomen in België. Verweerder motiveert dat uit de feiten duidelijk kan worden afgeleid dat de Belgische overheid werd misleid door beide echtgenoten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De motivering van het bestreden besluit stelt verzoekster in staat te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het door haar bestreden besluit is gegrond, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van het bestreden besluit kent. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aangeeft dat verweerder de feiten niet correct heeft beoordeeld voert verzoekster in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dat oogpunt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verweerder geeft in de bestreden beslissing een opsomming weer van de huwelijken van de heer L.M.(...) en een overzicht van de stadia in het verkrijgen van een verblijfsrecht van verzoekster. Verweerder stelt tevens vast dat het huwelijk van de heer L.M.(...) met mevr. H.H.(...) werd vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dat de heer L.M.(...) tijdens zijn huwelijk met mevr. H.H.(...) 7 maanden in Marokko heeft verbleven zonder zijn toenmalige echtgenote. Hieruit leidt verweerder af dat verzoekster heeft toegestemd met en actief heeft meegewerkt aan een carouselconstructie van scheidingen en huwelijken om in functie van de heer L.M.(...) een verblijfsrecht in België te bekomen voor zichzelf en haar minderjarige kinderen.

De Raad stelt vast dat uit de gegevens van het dossier niet met zekerheid kan worden afgeleid dat verzoekster actief zou hebben meegewerkt aan het schijnhuwelijk van haar echtgenoot om zo in een latere fase een verblijfsrecht voor zichzelf en de kinderen in België te kunnen bekomen. Vooreerst wordt door verweerder enkel een opsomming gegeven van de huwelijken van de heer L.M.(...) zonder dat verweerder motiveert waarom dit een bewijs zou zijn van het bedrog van verzoekster. Met een overzicht van de stadia van het verkrijgen van een verblijfsrecht van verzoekster wordt evenmin een bedrog in hoofde van verzoekster aangetoond. Waar verweerder tevens verwijst naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk van 28 augustus 2008 stelt de Raad vast dat dit vonnis waarbij het huwelijk van de heer L.M.(...) met mevr. H.H.(...) wordt vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk enkel gebaseerd is op een bedrog in hoofde van de heer L.M.(...). In dit vonnis wordt niet verwezen naar verzoekster, noch gesteld dat zij actief zou hebben meegewerkt aan het bedrog van de heer L.M. Het verblijf van de heer L.M.(...) van 7 maanden in Marokko toont enkel aan dat de heer L.M.(...) niet in België heeft verbleven maar is geenszins een sluitend bewijs dat er nog steeds sprake was van een affectieve band tussen de heer L.M.(...) en verzoekster. *In casu* blijkt dat de verweerder zich enkel baseert op een vermoeden van bedrog omwille van de samenloop van omstandigheden. Gelet op de zwaarwichtigheid van de bestreden beslissing is de Raad van oordeel dat dergelijke beslissing niet afdoende gemotiveerd is door deze enkel te baseren op een vermoeden van bedrog.

Het derde middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 24 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU